

РЕШЕНИЕ

№ 1037

гр. София, 15.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 28.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Я. Димитров, като разгледа дело номер **5706** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204 и сл. от АПК във връзка с чл. 121, ал.

1, т. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по искова молба на З. Й. А. от [населено място] против Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело”, с която е предявен осъдителен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ за заплащане на сумата от 10 200.00 лв. представляваща обезщетение поради незаконното прекратяване на служебно правоотношение със Заповед № ЧР - 09-503/25.05.2010 г. за период от 10 месеца през който не е бил на служба и не е работил, считано от 25.05.2010 г. до 25.03.2011 г. ведно със законната лихва върху тази сума от датата на поканата за доброволно плащане - 27.12.2011 г. до подаване на исковата молба, в размер на 492.61 лв., в едно със законната лихва върху сумите, от датата на подаване на исковата молба до окончателното и изплащане. Претендират се деловодни разноски.

В обстоятелствената част на исковата молба се твърди, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влезли в сила съдебни актове като незаконосъобразна. Поддържа, че за процесния период не е заемал длъжност по трудово или служебно правоотношение.

В производството пред настоящата инстанция се поддържа, че искът е доказан по своето основание и размер въз основа на събраните по делото доказателства и се иска да бъде уважен изцяло.

Ответникът – Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело” (ИА

„ВК И ВПД”), чрез процесуалния си представител, представя писмен отговор, и в съдебно заседание по делото, оспорва предявения иск по основание и размер. Прави възражение за прихващане на претендираното обезщетение с изплатените обезщетения по чл. 106 от ЗДСл.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита исковата претенция за основателна и моли да бъде удовлетворена.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните в процеса, че със Заповед № ЧР – 09-503 от 25.05.2010 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно - почивно дело” издадена на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител (ЗДСл) е прекратено служебното правоотношение на З. Й. А., на длъжността главен експерт в отдел „Образователни програми и информационно обслужване” в дирекция „Музеен маркетинг, връзки с обществеността и образователни програми” в НВИМ – [населено място] – с ранг I – ви младши, считано от 25.05.2010 г.

С решение по адм. дело № 4253/2010 г. на Административен съд-София град (АССГ), потвърдено с решение № 16419/13.12.2011 г., постановено по адм. дело № 1573/2011 г., по описа на Върховния административен съд, V отделение заповед № ЧР– 09-503 от 25.05.2010 г. на изпълнителния директор на ИА „ВК И ВПД” е отменена, като незаконосъобразна.

Установява се, че със заповед № ЧР – 09 - 1^а/03.01.2012г. на изпълнителния директор на ИА „ВК И ВПД”, издадена на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл, служебното правоотношение на З. А. е било прекратено по взаимно съгласие на страните считано от 27.12.2011 г., изразено писмено с подадено заявление от лицето с вх. №: 9145/27.12.2011 г.

Предвид липсата на заповед за възстановяване на ищеца, по делото е прието заключение по ССЕ, според което основното трудово възнаграждение на ищеца, видно от служебна бележка № ЧР-12-13 от 20.09.2012 г. издадена от Национален военноисторически музей изчислено към датата на която е следвало да се яви за заемане на предишна длъжност е 923,79 лева/деветстотин двадесет и три лева и 79 ст./ т.е. дължимо обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл на същия следва да са определени в размер на 9 237,90 лв. /девет хиляди двеста тридесет и седем лева и 90 ст./

От събраните по делото доказателства представената по делото заверен препис и оригинал за констатация на служебна книжка № 15/01.01.2003 г. се установява, че на стр. 12 и стр. 13 е нанесена корекция след постановяване на решение от съда.

В хода на настоящото производство от страна на ищеца се представя заверен препис от трудова книжка с № 96/11.04.2001 г и оригинал за констатация, в които е отбелязано вписването му в Бюрото по труда за периода от 25.05.2010 г. до 25.06.2011 г.

При така установените факти, настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

Искът с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е предявен от надлежна страна, против юридическото лице, представлявано от органа, издал незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение и след нейната отмяна по съдебен ред, поради което и на основание чл. 204, ал. 1 и чл. 205 от АПК е

процесуално допустим.

Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение.

Въз основа на установената фактическа обстановка по делото настоящият съдебен състав намира, че искът за обезщетение, предявен от А. е доказан по своето основание.

От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установи, че прекратяването на служебното правоотношение на ищеца със Заповед № ЧР – 09-503 от 25.05.2010 г. на изпълнителния директор на ИА „ВК и ВПД” е отменено като незаконосъобразно с влязъл в сила съдебен акт. Искът е предявен срещу Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело”, който ответник е пасивно легитимиран като юридическо лице, да отговаря за вредите, причинени от незаконните актове на изпълнителния директор, съгласно чл. 205 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

За целия процесен период ищеца не е работил на друга държавна служба видно от приложения по делото препис от служебната му книжка. Това са и материално правните предпоставки, при които възниква правото на обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

По делото от страна на ответника не се твърди и не се представят доказателства, че обезщетение, произтичащо от незаконното прекратяване на служебното правоотношение с цитирания по-горе административен акт е изплатено на З. А.. Това са и материалноправните предпоставки, при които възниква правото на обезщетение по чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл.

В хода на съдебното производство исковата претенция е доказана и по размер.

Нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл не се съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. От текста на разпоредбата е видно, че обезщетението може да се иска за времето, през което не е заемал държавна служба т.е. това обстоятелство е въведено като условие за възникване на правото на обезщетение. Неговият размер е определен в нормата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, която предвижда, че когато прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца т.е. периодът на обезщетяване е ограничен, а с това и неговият размер. Наред с това е предвидено и друго ограничение - когато служителят е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Съгласно чл. 104, ал.1, изр. последно от ЗДСл brutната заплата, въз основа на която се определя дължимото обезщетение е тази към момента на признаване на уволнението за незаконно или на невявяването на служителя да заеме службата.

От приетото по делото заключение на ССЕ, която съдът кредитира, се установява, че brutната заплата на ищеца към дата на която е следвало да се яви на работа на предишна длъжност е 923,79 лева. На тази база следва да се изчисли, че за периода 25.05.2010 г. до 25.03.2011 г. обезщетението на основание чл. 121, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. от ЗДСл възлиза на 9 273,79 лева

В процесния случай следва да бъде присъден пълният размер на обезщетението за 10 – месечен период от датата на прекратяване на служебното правоотношение 25.05.2010 г. до 25.03.2011 г.

От събраните по делото писмени доказателства – заверени преписи от служебна и трудова книжка се установява, че не са налице основания за намаление в размера на дължимото обезщетение, тъй като ищеца не е получавал възнаграждение за друга работа за периода от 10 месеца, считано от 25.05.2010 г. до 25.03.2011 г. – нито по служебно, нито по трудово правоотношение. В тази връзка са неоснователни доводите на ответника в представения по делото писмен отговор на исковата молба и по съществото на спора в настоящата инстанция, че искът не се доказва по размер. С представянето на препис и от трудовата и служебната си книжка ищеца е изпълнил задължението си да установи при условията на пълно и главно доказване исковата си претенция по основание и размер.

С оглед основателността на предявения иск, следва да се обсъди направеното от ответната страна възражение за прихващане. Видно от доказателствата по делото на ищеца е изплатено обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ в размер на 870.66 лв., (ксерокопия от ведомости за заплати за месец август, прил. на л. 40 от делото). Цитираната норма предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и за работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение. След като с влязъл в сила съдебен акт е признато за незаконно прекратяването на служебното правоотношение, то полученото от служителя обезщетение по чл. 106, ал. 2 е на отпаднало основание и подлежи на възстановяване. Според установената съдебна практика по аналогични случаи фактът, че двете парични вземания се дължат на различни основания е ирелевантен за прихващането, тъй като законът не въвежда такова изискване. /В този смисъл решение № 14221/13.11.2012г. на ВАС, V отд. по адм. дело № 15773/2011г./ В случая са налице материалноправните изисквания за извършване на компенсация на двете насрещни вземания, които са еднородни, ликвидни и изискуеми т.е. установени по основание и размер. Съгласно чл. 104 от Закона за задълженията и договорите прихващането се извършва чрез изявление на едната страна, отправено до другата. В случая възражението за прихващане е направено в съдебно заседание от 24.09.2012 г. Материалноправният ефект на това волеизявление е погасяване на насрещните вземания до размера на по-малкото от тях, с обратна сила – от деня, в който са били налице предпоставките по чл. 103 от ЗЗД, за да се извърши прихващането. В разглеждания случай това е от 13.12.2011 г., когато е влязло в сила съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. С оглед на изложеното дължимото на З. А. обезщетение с правно основание чл. 104, ал. 1, е в размер на 9 237,90 лева следва да бъде намалено със сумата на изплатеното му обезщетение с правно основание чл. 221, ал. 1 от КТ в размер на 870.66 лева и ответникът да бъде осъден да заплати разликата от 8 367,24 лева.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началният момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. №

3/2004г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В случая лихвата се дължи от 13.12.2011 г., когато е влязло в сила решение № 16419 от 13.12.2011 г., постановено по адм. дело № 1573/ 2011г. по описа на Върховния административен съд, V отделение.

С оглед изход на спора на ищецът по делото следва да бъдат присъдени и направените по делото разноски. Видно от представения списък по чл. 80 от ГПК, А. е заплатил 420,00 лв. /четиристотин и двадесет лева/ за адвокатско възнаграждение съгласно приложения договор за правна защита и съдействие N:4317 от 24.09.2012 г.(фактура N: 143 от 24.09.2012 г.) както и 200.00 лв. /двеста лева/ възнаграждение на вещо лице за изготвяне на ССЕ.

Така мотивиран и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, Административен съд, С. град, I АО, 7 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело” да заплати на З. Й. А. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2 обезщетение по 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 8 367,24 лв. (осем хиляди триста шестдесет и седем лева и 24 ст.), заедно със законната лихва върху тази сума, считано от влизане в сила на решението 13.12.2011 г, с което се отменя заповед N: ЧР-09-503/25.05.2010 г., както и сумата от 660 лв. /шестотин и шестдесет лева/ деловодни разноски.

ОТХВЪРЛЯ иска на З. Й. А. със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно почивно дело” в частта над присъдената сума за обезщетение от 8 367,24 лв. (осем хиляди триста шестдесет и седем лева и 24 ст.)

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: